

koncertní sezona

2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 2. abonentní koncert
symfonického cyklu A

Štěpánka **Pučálková**
mezzosoprán

Richard **Samek**
tenor

**SEVEROČESKÁ FILHARMONIE
TEPLICE**

Charles **Olivieri-Munroe**
dirigent

30. října 2025 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice Since 1838

Otec **Josepha Haydna** se živil jako kolář. Volné chvíle věnoval hudbě. Buď to, nebo i údajný otcův zájem mít ze syna duchovního, měly vliv na to, že se Haydn od šesti let začal učit hře na různé hudební nástroje u svého vzdáleného příbuzného, kantora Johanna Mathiase Francka. Další hudební vzdělání získal jako člen chlapeckého sboru vídeňského dómu sv. Štěpána. Toto místo po mutaci ztratil. V dalších letech se ve Vídni živil jako hudebník ve svobodném povolání. Komponoval světskou i duchovní hudbu, vyučoval, stýkal se s řadou významných umělců, mimo jiné skladatelem Christophem Willibaldem Gluckem a slavným libretistou Pietrem Metastasiem, doprovázel zpěváka a skladatele Nicolò Porporu. Díky tomu se dostal do vyšších společenských kruhů. Získal místo kapelníka u Karla Josepha Franze Morzina, který na jižním Plzeňsku vlastnil panství Dolní Lukavice. Poté, co hrabě musel svou kapelu pro dluhy rozpustit, vstoupil Haydn do služeb knížete Paula Antona Esterházyho. Po jeho smrti v roce 1762 se na dalších téměř třicet let stal Haydnovým zaměstnavatelem Nikolaus Esterházy. Za pobytů na esterházyovských statcích v Eisenstadtu a Esterháze se Haydn staral o hudební provoz, hudebniny a nástroje, řídil kapelu a především psal symfonie, divertimenta, koncerty, chrámové skladby, kantáty, opery, klavírní sonáty, tria a konečně smyčcové kvartety, jež tehdy i později inspirovaly tvorbu dalších mistrovských kompozic ve stejném žánru, mimo jiné Mozartovu a Dvořákovu. Po smrti Nikolausa Esterházyho přesídlil Haydn roku 1790 do Vídně. Jeho úmyslem bylo vést klidný život. Již v následujícím roce se však na pozvání německého houslisty a organizátora koncertů Johanna Petera Salomona vydal do Londýna. Dvě anglické cesty proměnily Haydna z provinčního kapelníka v evropskou celebritu. Koncertoval u dvora, byl promován doktorem hudby, uvedl se jako kapelník i skladatel. Pro Londýn vznikla řada jeho symfonií, psal písně na anglické texty, podobně jako Ludwig van Beethoven a Leopold Koželuh se podílel na dlouhodobém projektu úprav skotských, velšských a irských lidových písní, z nichž většinu vydal George Thomson v Edinburghu.

Kolem čtyřicítky stanul Joseph Haydn na prahu své lidské i umělecké zralosti. Po období strádání a existenční nejistoty poskytlo mu první desetiletí jeho působení ve službách knížecího rodu Esterházyů v Uhrách žádoucí podmínky k soustředěné tvůrčí i reprodukční činnosti. Zdárně překonané konfliktní situace vyhranily jeho charakter a upevnily sebevědomí. Získané umělecké zkušenosti pak skladateli umožnily vyjádřit prožitě mnohem hlouběji a osobněji, než se to dosud dařilo jeho vrstevníkům i jemu samému. Vlastní niterný přístup k tvorbě lze kolem roku 1770 a dále sledovat v několika oblastech Haydnovy tvorby, především ve smyčcových kvartetech, v klavírních sonátách a symfoniích. Sloh, který byl později nazván klasickým, nachází právě v těchto dílech své první obrazy. Do této skupiny skladeb patří i **Symfonie č. 92 G dur „Oxfordská“**, která byla provedena roku 1791 při příležitosti Haydnova prohlášení doktorem hudby na univerzitě v Oxfordu. Odtud nese své pojmenování, vznikla ale asi o tři roky dříve na objednávku francouzského hraběte d'Orny. Tvoří se symfoniemi č. 90 a 91 trojici Haydnových posledních symfonických děl před cestou do Londýna. Esterházyovský kapelník přestal komponovat pro zasvěcenou evropskou veřejnost a uvolnil svá vlastní písňá měřítka. Vytríbený úvod „oxfordské“ symfonie představuje jedno ze skladatelových motivicky nejvýstižnějších svižných vět Allegro, jehož živost kontrastuje s poetickou lyrikou navažující pomalé části Adagio cantabile. Reprezentativní menuet a trio vedou k finále Presto, jakémusi kříženci sonátové formy a ronda, jemuž dominuje jedna z Haydnových nejpoutavějších melodických invencí. Autor svou symfonii sám dirigoval v oxfordském Sheldonian Theatre. Stala se vskutku ideálním dílem k demonstraci Haydnových kvalit. Ve své poslední „kontinentální“ symfonii před dvanácti londýnskými dily zúročil své symfonické zkušenosti a úspěchy uplynulých třiceti let.

„Můj čas teprve přijde,“ prohlásil kdysi rodák z okolí Jihlavy **Gustav Mahler**. Za svého veličána jej označují jak Češi, tak Rakušané. Slova jednoho z největších hudebních symfoniků se začala naplňovat až v 60. a 70. letech minulého století, 100 let po jeho narození. „Ano, běžím proti zdi, ale díra bude ve zdi...“, volal prý skladatel, když jeho první koncert skončil pískotem a vřavou. Zpočátku byla jeho díla odmítána. Mahler byl tvůrce plný extrémních protikladů. Jeho hudba je plná filozofických úvah,

melancholie a zvláštní zvukomalby, někdy se v ní ozývaly i pesimistické tóny či úporné hledání Boha. Mahlera fascinovala příroda. Byl přesvědčen, že rostliny či hvězdy mají svou duši. Napsal relativně málo děl, protože po většinu života bylo pro něj skládání hudby až na druhém místě po dirigování. Jeho skladby, které byly během vlády nacistů v Německu zakázány, si našly cestu do světa zejména až po druhé světové válce. K jeho pokračovatelům se hlásili skladatelé jako Arnold Schönberg, Alban Berg, Anton Webern, Dmitrij Šostakovič či Benjamin Britten. Pro Leonarda Bernsteina byl „temným prorokem, který psal jemnou a líbeznou hudbu obklopenou velkým smutkem“. Do Čech i na Moravu se rád a často vracel. Během působení v Praze v roce 1886 se seznámil s dílem Smetany či Dvořáka, Smetanovy opery uvedl v Hamburku i ve Vídni. V prosinci 1908 dirigoval v Praze s rozšířenou Českou filharmonií premiéru své Sedmé symfonie. V hledišti tehdy seděli kupříkladu Oskar Nedbal, Josef Suk, Max Brod či T. G. Masaryk. V Metropolitní opeře v New Yorku uváděl o tři měsíce později poprvé v Americe Smetanovu Prodanou nevěstu s Emou Destinnovou v roli Mařenky, o rok později provedl na koncertě Newyorské filharmonie Dvořákovu symfonii Z nového světa. Velký rozruch způsobil skladatel svým sňatkem s krásnou Almou Schindlerovou, múzou Oskara Kokoschky a Franze Werfela. Když se o ní ucházel, mimo jiné jí napsal: „Máš jediný úkol: učinit mě šťastným.“ A Alma se rozhodla, že si ho vezme: „S jeho duchem, s mým tělem.“ Po manželově smrti se sice ještě dvakrát provdala, nicméně zůstala věrnou strážkyní jeho odkazu.

Písňová tvorba Gustava Mahlera je klíčem k náhledu do nitra osobnosti člověka, který je jinak dodnes považován za největšího rakouského skladatele symfonické hudby. Veselí a bujarost střídají nářevy zádumčivé, vyjadřující děs ze smrti. Některé písně jsou zbožné, plné vroucí prostoty, nalezne v nich okouzlení lidovou poezií a často inspiraci českou lidovou písní. Za nejosobnější zpověď je považována píseň Ich bin der Welt abhanden gekommen (Já ztratil jsem se světu), v níž vystupuje do popředí i temná strana Mahlerovy duše. Léto roku 1907 se pojí se třemi údery kladiva, které zazněly v Mahlerově Šesté symfonii. Nejprve byl donucen rezignovat kvůli intrikám a antisemitickým náladám na svůj post dirigenta Vídeňské státní opery. Později jeho starší dcera Maria zemřela na spálu, z čehož se nikdy nevzpamatoval, a na konec mu lékaři diagnostikovali srdeční vadu. V dopise svému příteli, dirigentovi, Brunu Walterovi napsal: „V jednu chvíli jsem ztratil všechno, čeho jsem dosáhl a čím jsem byl. Nyní se musím opět naučit kráčet, jako dítě.“ V tomto nešťastném období si skladatel začal uvědomovat svou smrtelnost a vykořeněnost, vyplývající z jeho zdravotního stavu a židovského původu. Do rukou se mu dostala sbírka staré čínské poezie 7. až 8. století n. l. s názvem Čínská flétna (Die Chinesische Flöte), kterou do němčiny přeložil básník Hans Bethge. Mahler okouzlén krásou básní se je rozhodl zhudebnit, přičemž vznikl hybrid písně a symfonie, dvou žánrů, které jej provázely celým jeho uměleckým životem. Byl pověřčivý a bál se tzv. „kletby deváté symfonie“. Po dokončení své Osmé symfonie, přesvědčen, že devátá symfonie by ho zabila, se tedy rozhodl složit Píseň o Zemi s podtitulem Symfonie pro tenor, kontraalt a velký orchestr, a nechal ji neočíslovanou. Doufal, že všechno bude v pořádku, protože jeho devátá symfonie bude ve skutečnosti desátou. Přesto, Mahler „kletbě“ podleh. Následující symfonie označená jako devátá byla jeho poslední dokončenou. Píseň o Zemi byla poprvé provedena 20. listopadu 1911 v Mnichově, půl roku po Mahlerově smrti, skladatelovým přítelem a dirigentem Bruno Walterem. Dílo patří mezi nejujádřenější kompozice svého druhu.

Mezzosopranistka **Štěpánka Pučálková** je mezinárodně uznávaná jak v operním, tak v koncertním oboru. Je ceněna pro svůj elegantně a teple zbarvený hlas. Narodila se v Berlíně a v roce 2012 absolvovala magisterské studium na Universität Mozarteum Salzburg pod vedením Elisabeth Wilke, Eike Gramsse a Josepha Wallniga. Za své mimořádné výsledky byla oceněna medailí Lilli Lehmann udělovanou Stiftung Mozarteum. V roce 2015 se probojovala do finále soutěže Hanse Gabor Belvedere ve Vídni a získala také cenu Nejlepší ženský hlas v Mezinárodní belcantové soutěži Vincenza Belliniho v Marseille. V Semperově opeře v Drážďanech, kde od sezóny 2018/2019 působí jako sólistka, ztvárnila řadu hlavních mezzosopranových rolí v operách L'Orfeo, Norma, Netopýr,

Figarova svatba, Julius César, Káťa Kabanová, Benvenuto Cellini nebo v tetralogii Prsten Niebelungův. Představila se také v Mahlerově 8. symfonii pod taktovkou Ch. Thielemanna za doprovodu Staatskapelle Dresden. Ve vídeňské Volksoper zazářila v titulní roli Carmen. V roce 2024 debutovala jako Oktavián ve Straussově opeře Růžový kavalír v Lipsku. Od roku 2014 působila na scéně Státní opery Praha jako Páže Herodiady ve Straussově Salome anebo v Schönbergových Písních z Gurre. V historické budově Národního divadla debutovala v roce 2018 jako Charlotte v Massenetově Wertherovi, dále vystoupila na koncertech Hommage a Smetana, Kovařovic, Ostrčil, Smetana Gala a Mahler-Martinů. Ve Stavovském divadle vystoupila pod taktovkou maestra Plácida Dominga na koncertě Mozartovy narozeniny 2019 a v roce 2023 na prvním Písnovém recitálu s Wagnerovými Pěti písněmi na slova Mathildy Wesendonckové. Účinkuje na významných festivalech, jako jsou Mozartwoche Salzburg, Salcburský festival, Velikonoční festival Salcburk, Pekingský hudební festival, Dvořákova Praha, Smetanova Litomyšl ad. Na jubilejním 30. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu v Českém Krumlově se představila na zahajovacím galakonzertě jako host Plácida Dominga. Na 50. jubilejním Velikonočním festivalu v Salcburku debutovala v roli Siegrune ve Valkýře pod taktovkou Ch. Thielemanna, za doprovodu Staatskapelle Dresden. Ve spolupráci s Pekingským hudebním festivalem byla tato inscenace uvedena také v Pekingu. V aktuální sezoně je vedle Národního divadla, kde se představí jako Carmen a Adalgisa, hostem řady dalších operních domů a festivalů, z nichž jmenujme např. Semperovu operu v Drážďanech, Mozartwoche Salzburg, Accademia nazionale di Santa Cecilia v Římě, Lotyšskou národní operu v Rize, Slovenské národní divadlo Bratislava, Teatro San Carlo v Neapoli nebo Theater an der Wien. Mahlerovu Píseň o zemi uvede jak v Národním divadle pod vedením Roberta Jindry, tak společně s Wünnenberským komorním orchestrem v Heilbronnu pod vedením dirigenta Risto Joosta. Pravidelně spolupracuje se světovými renomovanými dirigenty a orchestry, její činnost je zdokumentována mnohými přenosy například v německé televizi ZDF, v České televizi a na DVD nosičích. Za roli Charlotte v inscenaci Národního divadla byla nominována na Cenu Thálie.

Richard Samek se narodil v Třebíči. Je absolventem Janáčkovy akademie múzických umění v Brně, obor operní zpěv ve třídě Anny Barové. Po zakončení studia soukromě studoval u Natalie Romanové. Je laureátem řady mezinárodních soutěží, např. Mezinárodní pěvecké soutěže A. Dvořáka a pěvecké soutěže M. S. Trnavského. V roce 2006 debutoval na jevišti Národního divadla v Brně. V současné době je stálým hostem operního souboru Národního divadla a vystupuje v hlavních rolích v operách jako Werther, La Bohème, Rusalka, Únos ze Serailu, Kouzelná flétna, Don Giovanni

nebo La Traviata. Pravidelně vystupuje rovněž v Divadle J. K. Tyla v Plzni, Národním divadle Brno, Národním divadle moravskoslezském a ve Slovenském národním divadle v Bratislavě. Hostoval v Grand Théâtre de Reims, Opéra Théâtre de Limoges, Opéra de Rennes, Theater Magdeburg, Staatsoper Hannover, Aalto-Musiktheater Essen, Staatsoperette Dresden a v Semperoper v Drážďanech. Na rakouském festivalu Seefestspiele Mörbisch 2015 natočil live CD a DVD Straussový operety Noc v Benátkách, kde ztvárnil roli Caramella. V roce 2015 se dále podílel na realizaci živé nahrávky Smetanovy opery Dalibor s BBC Symphony Orchestra pod taktovkou Jiřího Bělohlávky a v roce 2016 vytvořil živou nahrávku Fibichovy Nevěsty messinské s Filharmonií Magdeburg. V roce 2017 natočil s Dagmar Peckovou Mahlerovu Píseň o Zemi pro Supraphon. Spolupracuje s významnými komorními a symfonickými orchestry jako jsou BBC Symphony Orchestra, Česká filharmonie, Filharmonie Brno, Jihočeská filharmonie, Orchestra Accademia Nazionale di Santa Cecilia, PKF – Prague Philharmonia, Slovenská filharmónia, Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK, Štátna filharmónia Košice nebo Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra. Pravidelně vystupuje na významných mezinárodních hudebních festivalech, například MHF Dvořákova Praha, MHF Janáčkův máj, Moravský podzim, MHF Pražské jaro, Seefestspiele Mörbisch, NF Smetanova Litomyšl nebo Svatováclavský hudební festival.

Charles Olivieri-Munroe vyrůstal v Torontu, kde studoval klavír u vynikajícího pedagoga Borise Berlina na Královské hudební konzervatoři a na Univerzitě v Torontu. Po absolutoriu v roce 1992 získal tři Ontario stipendia za účelem studia u Otakara Trhlika na JAMU v Brně a u Jiřího Bělohlávky. Zároveň byl studentem Ilji Musina a Yuriho Temirkanova na L. Accademia Musicale Chigiana v Sieně. V roce 1997 obdržel grant pro rozvoj kariéry od kanadského ministerstva kultury. Charles Olivieri-Munroe byl hlavním dirigentem „Crested Butte“ festivalu v Colorado a uměleckým ředitelem Interregionales Symphonieorchester v Německu. Byl též šéfdirigentem Symfonického orchestru Slovenského rozhlasu v Bratislavě (2001–2004), stálým hostujícím dirigentem Filharmonie Brno (1995–1997), Karlovarského symfonického orchestru (1993–1995) a hostujícím dirigentem Komorní opery v Brně (1992–1994). Jeho mezinárodní kariéra začala poté, co vyhrál několik mezinárodních dirigentských soutěží. Vrcholem bylo vítězství v dirigentské soutěži v rámci hudebního festivalu Pražské jaro v roce 2000, kde dále obdržel Cenu Supraphonu, Cenu Hlavního města Prahy a Cenu Českého rozhlasu. Charles Olivieri-Munroe byl v letech 1997 až 2013 šéfdirigentem Severočeské filharmonie Teplice a nyní zde zastává funkci čestného šéfdirigenta. Během jeho působení v Teplicích Severočeská filharmonie rozšířila své obsazení a vzrostla její mezinárodní prestiž. V období třinácti let realizoval s filharmonií uznávané nahrávky, provedl nové skladby, světové premiéry a živé rozhlasové nahrávky. Jeho nahrávky pro společnosti SONY, RCA Red Seal, NAXOS, SMS Classical a Naive Records zazněly v pořadech rozhlasových stanic po celém světě. Ve stále větším měřítku je mezinárodním tiskem uznáván pro inovativní programovou dramaturgii a interpretaci slovanského repertoáru. Jeho kariéra jej přivedla na pět kontinentů, kde spolupracuje s nejvýznamnějšími orchestry, jakými jsou například Moskevská filharmonie, Izraelská filharmonie, Česká filharmonie, Symfonický orchestr Montreal, Německý symfonický orchestr Berlín, Petrohradská filharmonie, Národní symfonický orchestr Dánského rozhlasu, Budapešťský symfonický orchestr, Litevská filharmonie, Varšavská filharmonie, Královská filharmonie Brusel,

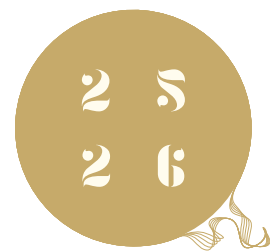
Quebec Symphony, Symfonický orchestr Toronto nebo orchestry v New Yorku, Amsterdamu, Frankfurtu, Athénách, Istanbulu, Lisabonu, Tokiu, Soulu a v Mexiku City. Taktéž dirigoval operní představení, například v Komické opeře Berlín, Il Teatro Fenice v Benátkách, Amsterdamu, kde prezentoval Nizozemský Národní balet v představení Tělo a Hlas. V Komorní opeře v Brně provedl Händelovo Acis a Galatea a Diogena českého skladatele Ilji Hurníka. V Miláně debutoval s Mozartovou operou Don Giovanni a v roce 2010 zde, v rámci festivalu Lago di Como, dirigoval Verdiho operu Aida. V Národním divadle v Praze debutoval s Dvořákovým Stabat Mater a sezónu 2009–2010 pražské Státní opery zahájil dvěma galakoncerty se skladbami Bohuslava Martinů. Ve stejné sezóně byl i uměleckým vedoucím ve varšavské produkci Stravinského opery Život prostopášníka. V současné době je Charles Olivieri-Munroe uznávanou dirigentskou osobností pro stěžejní hudební instituce v Praze včetně České filharmonie, Mezinárodního festivalu Pražské jaro a AMU, kde vyučuje dirigování. Objevil a premiéroval hudbu významných českých skladatelů, například Nokturno Bohuslava Martinů, Sinfoniettu Karla Ančerla, orchestrální verzi Smetanova kvarteta Z mého života a originální verzi Janáčkovy opery Jenůfa. V listopadu 2012 debutoval v Arena di Verona Opera House. V březnu 2013 poprvé dirigoval na australském kontinentě, vedl Sydney Symphony Orchestra v Sydney Opera House. Charles Olivieri-Munroe je od sezóny 2015/16 nově jmenován uměleckým ředitelem a šéfdirigentem Krakovské filharmonie v Polsku. Současně je také od roku 2011 šéfdirigentem Philharmonie Südwestfalen v Německu a v Severočeské filharmonii Teplice zůstává čestným šéfdirigentem.

PROGRAM:

Joseph Haydn (1732–1809)
Symfonie č. 92 G dur, Hob. I:92 „Oxfordská“
Adagio – Allegro spiritoso
Adagio cantabile
Menuetto: Allegretto

Přestávka

Gustav Mahler (1860–1911)
Píseň o Zemi (Das Lied von der Erde) symfonie – kantáta pro tenor, alt a orchestr
Pijácká píseň o strastech této země (Das Trinklied vom Jammer der Erde)
Osamělý v jeseni (Der Einsame im Herbst)
O mládí (Von der Jugend)
O kráse (Von der Schönheit)
Opilý v máji (Der Trunkene im Frühling)
Rozloučení (Der Abschied)

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí

MIMOŘÁDNÝ KONCERT

Program:

Bedřich Smetana: Vltava

Josef Suk: Fantazie pro housle a orchestr g moll, op. 24

Bohuslav Martinů: Koncert pro violoncello č. 1, H. 196

Antonín Dvořák: Polednice, op. 108, B196

Tereza Horáková
housle

Julia Starczewska
violoncello

Severočeská filharmonie Teplice

dirigenti:

Roland Kluttig

Seulhwa Jang | Reoto Takagi | Yting Shi

Ve spolupráci s Hochschule für Musik Dresden, Euroregionem Elbe/Labe a Nadací Brücke/Most v rámci 27. Dnů české a německé kultury 2025.

13. listopadu 2025 v 19 hodin
Koncertní sál Domu kultury Teplice

Vstupné 200 Kč | abonenti SČF Teplice, studenti, senioři a držitelé ZTP 100 Kč.
Předprodej vstupenek v Domě kultury Teplice nebo na www.ticketportal.cz.

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonie
Teplice Since 1838

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice

MINISTERSTVO
KULTURY

Ústecký kraj

Lázně Teplice

SEVEROČESKÁ VODA
NADAČNÍ FOND

PŘÍŠTÍ PROGRAM
KOMORNÍ CYKLUS K | KONCERT 2

12. listopadu 2025 v 19:00 hodin
Lázně Beethoven Teplice

Franz Schubert – mezi smrtí a dívkou

Program:

Franz Schubert:
Smyčcový kvartet č. 14 d moll „Smrt a dívka“
v rozšířené verzi s průvodním slovem

Účinkují:

Komorní smyčcový soubor Teplice

Umělecký vedoucí:
Jan Zrostlík

Severočeská filharmonie Teplice

+420 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz
www.severoceskafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.
Při koncertech je zakázáno fotoorafovat a pořizovat audiovizuální záznamy.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje